

Csabrendek, 1891. március 23.– Balatonfüred, 1968. július 23.

Középnemesi családból származott, apja szőlőbirtokos volt.

A traiskircheni császári és királyi hadapródiskola elvégzése után, 1911. szeptember 1-jével avatták zászlóssá. Már főhadnagyként vett részt az első világháborúban. Helytállásáért magas kitüntetésekben (Vaskoronarend III. osztálya, III. osztályú katonai érdemkereszt, mindkettő a kardokkal) részesült, és ezért később felvételt nyert a Vitézi Rendbe is. 1920 és 1921 között a Hadiakadémia hallgatója, majd 1927-ig a szombathelyi 3. vegyes dandár beosztott vezérkari tisztje volt. 1928. december 15-étől a Honvédelmi Minisztériumban szolgált, 1931. szeptember 1-jétől öt éven át harcászatot tanított a vezérkari tisztképzést végző Hadiakadémián. 1936. november 1-jétől a HM VI. csoportfőnökség (valójában a Vezérkari Főnökség) 7/ö (összeköttetés) osztályának vezetője lett, vezérkari ezredesi rendfokozatban. 1940. november 1-jétől a 2. gépkocsizó dandár parancsnoka volt, 1941. május 1-jével tábornok. A vezetése alatt álló csapatok szerepeltek a Szovjetunió ellen 1941 nyarán harcba vetett Gyorshadtest hadrendjében. Rövid ideig az 1. hadsereg vezérkari főnöke volt, majd 1941. november 1-jétől a vezérkar hadművelleti csoportfőnöki beosztását töltötte be. 1943. február 1-jével lépett elő altábornaggyá, és lett a minisztérium anyagi főcsoportfőnöke. Már nyugállományba helyezését tervezték (1943. augusztus 1-jétől háromhavi egészségügyi szabadságot kapott, majd a II. hadtest parancsnoka lett), amikor Magyarország 1944. március 19-i megszállása után német nyomásra 1944. április 19-én kinevezték a Magyar Királyi Honvéd Vezérkari Főnökség élére, majd május 10-én vezérezredesi léptették elő. Szeptembertől azonban a korábban feltétlenül némethű tábornok felismerte, hogy Magyarország létérdeke a háborúból való mielőbbi kilépés. 1944. október 15-i szerepe máig vitatott: határozatlan utasításaival, kétértelmű magatartásával hozzájárult a kiugrási kísérlet kudarcához. A nyilasok elől bujkálva, kalandos körülmények között (ferences rendi szerzetesnek öltözött) november 1-jén Kecskeméten önként jelentkezett a szovjet csapatoknál. Moszkvába vitték, ahol 1944. november 7-étől részt vett a fegyverszüneti, majd kormányalakítási tárgyalásokban. 1944. december 12-én érkezett vissza Moszkvából a leendő magyar kormány néhány tagjával együtt. Tagja lett az Ideiglenes Nemzetgyűlés előkészítő bizottságának. December 18-án Hódmezővásárhely küldötteként – pártonkívüliként – került be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1944. december 22-én honvédelmi miniszternek választották meg, 1945. november 15-ig állt a minisztérium élén, egyben a Honvéd Vezérkar főnöke beosztást is betöltötte 1946. március 2-ig. Tagja volt annak a küldöttségének, amely 1945. január 20-án Moszkvában aláírta a magyar fegyverszüneti egyezményt. 1949. március 25-én letartóztatták, koholt vádak alapján 1950. június 9-én életfogytig tartó fegyházra ítélték. 1956. október 27-én szabadult ezután visszavonultan élt Balatonfüreden. Ítéletét 1990. május 18-án semmissé nyilvánították.